

David Nicholls

20ή ΧΙΛΙΑΔΑ

Είκοσι
χρόνια.

Δύο
άνθρωποι...

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση: Γωγώ Αρβανίτη

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

1988-1992

Πριν από τα είκοσι πέντε

«Ήταν μια αλησμόνητη μέρα για μένα, γιατί έφερε μεγάλες αλλαγές εντός μου. Όμως, το ίδιο γίνεται με κάθε ζωή. Φαντάσου να διαγραφεί απ' αυτή μια επιλεγμένη μέρα και σκέψου πόσο διαφορετική θα ήταν η πορεία της. Στάσου, εσύ που διαβάζεις, και σκέψου λίγο τη μακριά αλυσίδα από σίδηρο ή από χρυσάφι, από αγκάθια ή από άνθη, που δεν θα σε είχε δέσει ποτέ, αν δεν σχηματιζόταν εκείνος ο πρώτος κρίκος, εκείνη την αλησμόνητη μέρα».

Τσαρλς Ντίκενς, Μεγάλες Προσδοκίες

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Το μέλλον

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 15 ΙΟΥΛΙΟΥ 1988

Ρέινκιλλορ Στριτ, Εδιμβούργο

«Νομίζω ότι η ουσία είναι να κάνεις κάτι σημαντικό» του είπε. «Ξέρεις, ν' αλλάξεις πραγματικά κάτι».

«Τι δηλαδή, ν' αλλάξεις τον κόσμο, εννοείς;»

«Όχι ολόκληρο τον κόσμο. Το κομματάκι που υπάρχει γύρω σου».

Έμειναν αμίλητοι για λίγο, κουλουριασμένοι μαζί στο μονό κρεβάτι, κι ύστερα γέλασαν και οι δυο σιγανά, με φωνές νυσταγμένες πριν το ξημέρωμα. «Δεν το πιστεύω ότι είπα τέτοιο πράγμα» γρύλισε το κορίτσι. «Πολύ μπανάλ, ε;»

«Πολύ μπανάλ».

«Ήταν για να σε εμπνεύσω! Να δώσω μια ώθηση στην άθλια ψυχή σου, για τη μεγάλη περιπέτεια που ανοίγεται μπροστά σου». Γύρισε και τον κοίταξε. «Όχι πως το χρειάζεσαι. Το μέλλον σου, φαντάζομαι, είναι ήδη όμορφα προγραμματισμένο ως την παραμικρή λεπτομέρεια. Μπορεί να έχεις μέχρι και σχεδιάγραμμα».

«Κάθε άλλο».

«Τι θα κάνεις, δηλαδή; Ποιο είναι το μεγάλο σχέδιο;»

«Να σου πω. Οι γονείς μου θα πάρουν τα πράγματά μου, θα τα ξεφορτώσουν στο σπίτι τους, εγώ θα μείνω μια δυο μέρες στο διαμέρισμά τους στο Λονδίνο, θα δω μερικούς φίλους. Μετά Γαλλία...»

«Πολύ ωραία».

«Μετά ίσως πάω στην Κίνα, να δω περί τίνος πρόκειται, μετά μάλλον Ινδία. Λέω να τριγυρίσω λιγάκι εκεί πέρα...»

«Ταξίδια» του είπε αναστενάζοντας. «Το αναμενόμενο».

«Τι πρόβλημα έχεις με τα ταξίδια;»

«Αποφυγή της πραγματικότητας, το πιθανότερο».

«Εγώ θεωρώ ότι η πραγματικότητα είναι υπερεκτιμημένη» της είπε με την ελπίδα το σχολιό του να ακουστεί πολύ σκοτεινό και εμπνευσμένο.

Αυτή ρουθούνησε περιφρονητικά. «Καλά είναι τα ταξίδια, για όσους έχουν τα μέσα. Γιατί δεν λες απλά “πηγαίνω δυο χρόνια διακοπές”; Το ίδιο πράγμα είναι».

«Γιατί με τα ταξίδια ανοίγει το μυαλό». Ανασηκώθηκε στον αγκώνα του και τη φίλησε.

«Ω, εσύ παραείσαι ανοιχτόμυαλος ήδη» του είπε και γύρισε το πρόσωπό της από την άλλη, προσωρινά. Βολεύτηκαν ξανά και οι δυο στο μαξιλάρι. «Τέλος πάντων, δεν εννοούσα τι θα κάνεις τον άλλο μήνα. Εννοούσα το μέλλον-μέλλον, όταν θα είσαι, ξέρω κι εγώ...» Σώπασε σαν να προσπαθούσε να συλλάβει μια εξωπραγματική ιδέα, κάτι σαν πέμπτη διάσταση. «Σαράντα, ή κάπου τόσο. Τι θα ήθελες να είσαι στα σαράντα σου;»

«Σαράντα;» Φάνηκε να ζορίζεται πολύ κι αυτός μέχρι να το συλλάβει. «Δεν ξέρω. Κάνει να πω “πλούσιος”;»

«Πολύ, πολύ ρηχό».

«Εντάξει λοιπόν, “διάσημος”». Άρχισε να τρίβει τη μύτη του στο λαιμό της. «Πολύ νοσηρό αυτό, ε;»

«Δεν είναι νοσηρό, είναι... συναρπαστικό».

«Συναρπαστικό!» επανέλαβε μιμούμενος τη δική της ελαφριά προφορά του Γιόρκσαϊρ, για να την κοροϊδέψει.

Η γνωστή ιστορία: σνομπ νεαροί που μιμούνται διάφορες προφορές, λες και έχει κάτι στραβό ή κακό μια προφορά. Ένωσε, όχι για πρώτη φορά, ένα ενθαρρυντικό ρίγος αντιπάθειας για τον συγκεκριμένο. Σύρθηκε και ξεκόλλησε από πάνω του, μέχρι που η πλάτη της ακούμπησε στον κρύο τοίχο πίσω της. «Ναι, συναρπαστικό. Δεν υποτίθεται ότι πρέπει να είμαστε ενθουσιασμένοι; Με τόσες πιθανότητες μπροστά μας; Όπως είπε και ο αντιπρύτανης, “Οι πόρτες της ευκαιρίας ανοίγονται μπροστά σας διάπλατες...”».

«“Δικά σας θα είναι τα ονόματα στις αυριανές εφημερίδες...”».

«Όχι και τόσο πιθανό».

«Τελικά, τι; Είσαι ενθουσιασμένη;»

«Εγώ; Προς Θεού, όχι. Έτσι για πλάκα τα λέω».

«Κι εγώ. Χριστέ μου...» Στράφηκε απότομα και έπιασε τα τσιγάρα του από το πάτωμα δίπλα στο κρεβάτι, σαν για να διώξει τη νευρικότητα. «Σαράντα χρονών. Σαράντα. Για φαντάσου!»

Χαμογελώντας με το άγχος του, αποφάσισε να το κάνει χειρότερο. «Λοιπόν, πώς φαντάζεσαι ότι θα είσαι στα σαράντα σου;»

Άναψε το τσιγάρο του σκεπτικός. «Το θέμα είναι, Εμ...»

«Εμ; Ποια είναι η Εμ;»

«Όλοι έτσι σε φωνάζουν. Το έχω ακούσει».

«Ναι, οι φίλοι με φωνάζουν Εμ».

«Μπορώ να σε λέω κι εγώ Εμ;»

«Εντάξει, Ντεξ».

«Λοιπόν, το έχω σκεφτεί αρκετά το ζήτημα “μεγαλώνω” και κατέληξα στην απόφαση ότι εμένα θα μου άρεσε να μείνω ακριβώς όπως είμαι τώρα».

Ο Ντέξτερ Μέυχιου. Τον κρυφοκοίταξε μέσα από τη φράντζα της όπως καθόταν με την πλάτη του ακουμπισμένη στο κεφαλάρι από μελαμίνη του φτηνού κρεβατιού της. Ακόμα και χωρίς τα γυαλιά της, το έβλεπε καθαρά γιατί αυτός μπορεί να ήθελε να μείνει ακριβώς όπως ήταν. Με τα μάτια του κλειστά, το τσιγάρο τεμπέλικα κολλημένο στο κάτω χείλος του, το φως της αυγής, φιλτραρισμένο από την κόκκινη κουρτίνα, να τονίζει το προφίλ του, είχε βρει το κόλπο να φαίνεται πάντα έτοιμος για φωτογραφία. Η Έμμα Μόρλεϋ θεωρούσε τη λέξη «ελκυστικός» μια χαζή έκφραση του περασμένου αιώνα, αλλά πραγματικά δεν υπήρχε άλλη που να τον περιγράφει, εκτός ίσως από το «όμορφος». Το πρόσωπό του ήταν από εκείνα που αφήνουν να διαγράφεται το σχήμα των οστών κάτω από το δέρμα – θα ήταν ωραίος ακόμα και σαν γυμνό κρανίο. Μύτη λεπτή, με λίγη λιπαρότητα στην άκρη, και δυο σκούροι κύκλοι κάτω από τα μάτια, έντονοι σαν μελανιές, τα παράσημά του από το πολύ τσιγάρο και τα πολλά ξενύχτια, όπου φρόντιζε να χάνει σκόπιμα στις παρτίδες στριπ πόκερ με απόφοιτες του Μπένταλ. Είχε κάτι από αιλουροειδές: φρύδια λεπτά, το στόμα του σκόπιμα σουφρωμένο, πλούσια χείλη, πιο σκούρα από το συνηθισμένο, τώρα ξερά, σκασμένα και κόκκινα από το βουλγάρικο κρασί. Πάλι καλά που ήταν φριχτά τα μαλλιά του, κομμένα κοντά στο πλάι και πίσω, με κάτι απαίσιες αφέλειες μπροστά. Το τζελ που πρέπει να έβαζε για να τα στρώνει είχε φύγει από ώρα, και τώρα φούσκωναν ξεχτένιστα πάνω από το μέτωπο, σαν χαζό καπελάκι.

Πάντα με τα μάτια κλειστά, φύσηξε τον καπνό από τη μύτη του. Σίγουρα είχε καταλάβει ότι τον κοίταζε, γιατί έβαλε το ένα χέρι του κάτω από τη μασχάλη, φουσκώνοντας τους δικέφαλους και τους θωρακικούς του. Μα, πού τους έβρισκε τέτοιους μυς; Σίγουρα όχι από την άθληση, εκτός αν ήταν

αθλητική δραστηριότητα το μπιλιάρδο και οι βουτιές στην πισίνα τη νύχτα χωρίς ρούχα. Μάλλον το είχε πάρει κι αυτό από την οικογένεια, μαζί με τις μετοχές, τα μερίσματα και τις αντίκες. Ελκυστικός, λοιπόν, όμορφος έστω, με το μποξεράκι του με τα λαχούρια κατεβασμένο ως τα κόκαλα της λεκάνης, και να που, με ένα μυστήριο τρόπο, βρισκόταν τώρα εδώ, στο μονό κρεβάτι της, στο νοικιασμένο δωματάκι της, την τελευταία μέρα της τετραετίας της στο κολέγιο. *Ελκυστικός!* Ποια νομίζεις ότι είσαι, κοπέλα μου, η Τζέιν Έυρ; Σύνελθε. Λογικέφου. Μην σου μπαίνουν ιδέες.

Του τράβηξε το τσιγάρο από το στόμα. «Μπορώ να σε φανταστώ στα σαράντα» είπε με μια μικρή δόση κακίας. «Σαν να σε βλέπω τώρα μπροστά μου».

Χαμογέλασε χωρίς να ανοίξει τα μάτια του. «Εμπρός, λέγε».

«Εντάξει...» Ανακάθισε στο κρεβάτι με το πάπλωμα σφηνωμένο κάτω από τις μασχάλες της. «Είσαι μέσα σε ένα σπορ αμάξι με την κουκούλα κατεβασμένη, στο Κένσιγκτον, ή στο Τσέλσι ή σε κάποιο τέτοιο μέρος, και το εκπληκτικό με το αυτοκίνητο είναι ότι είναι εντελώς αθόρυβο, γιατί όλα τα αυτοκίνητα θα είναι αθόρυβα το... πότε; Το 2006;»

Σούφρωσε τα μάτια του κάνοντας νοερά τον υπολογισμό. «Το 2004».

«Το αυτοκίνητο αιωρείται είκοσι πόντους πάνω από το δρόμο, κατεβαίνει την Κινγκς Ρόουντ, το στομαχάκι σου στριμώχνεται κάτω από το δερμάτινο τιμόνι, φοράς δερμάτινα γάντια χωρίς ράχη, έχεις φαλάκρα και διπλοσάγονο. Ένας εύσωμος κύριος μέσα σε ένα μικρό αυτοκίνητο, μαυρισμένος από τον ήλιο σαν παραψημένη γαλοπούλα...»

«Δεν αλλάζουμε θέμα, λέω εγώ;»

«Δίπλα σου έχεις μια κυρία με γυαλιά ηλίου, που είναι η τρίτη, όχι, η τέταρτη σύζυγος, εντυπωσιακά όμορφη, μοντέ-

λο... όχι, πρώην μοντέλο, ετών είκοσι τριών. Την πρωτοείδες γερμένη πάνω στο καπό ενός καμπριολέ σε μια έκθεση αυτοκινητών στη Νίκαια, ή κάπου ανάλογα, είναι πανέμορφη αλλά πάνχαζη...»

«Πολύ ωραία, μάλιστα. Παιδιά;»

«Παιδιά όχι, μόνο τρία διαζύγια. Είναι Παρασκευή, Ιούλιος, πηγαίνετε σε κάποιο εξοχικό σου στην επαρχία, με το πορτοπαγκάζ τιγκαρισμένο με ρακέτες του τένις, σφυράκια του κροκέ και ένα καλαθάκι για πικνίκ γεμάτο ακριβά κρασιά, σταφύλια από τη Νότια Αφρική, σπαράγγια και άμοιρα νεκρά ορτύκια. Ο αέρας σου χαλάει τη χωρίστρα, νιώθεις πάρα πολύ ευχαριστημένος με τον εαυτό σου και η σύζυγος νούμερο τρία, τέσσερα, ξέρω κι εγώ, γυρίζει και σου χαμογελάει με καμιά εκατοστή κάτασπρα ολόισια δόντια, και της χαμογελάς κι εσύ και προσπαθείς να μην σκέφτεσαι ότι δεν έχετε απολύτως τίποτε να πείτε μεταξύ σας». Σώπασε απότομα. Κάνεις σαν τρελή, είπε στον εαυτό της. Προσπάθησε να μην κάνεις σαν τρελή. «Φυσικά, αν αυτό σε παρηγορεί, μάλλον θα έχουμε πεθάνει όλοι από πυρηνικό πόλεμο μέχρι τότε!» του είπε χαρωπά, αλλά και πάλι αυτός την κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Αν είναι έτσι, ίσως πρέπει να φύγω. Αφού είμαι τόσο ρηχός και διεφθαρμένος...»

«Όχι, πού να τρέχεις τώρα;» του είπε, κάπως πολύ βιαστικά. «Στις τέσσερις τα χαράματα».

Ανασηκώθηκε κι αυτός στο κρεβάτι, μέχρι που το πρόσωπό του βρέθηκε μια αναπνοή μακριά από το δικό της. «Δεν ξέρω από πού έχεις σχηματίσει αυτή την ιδέα για μένα. Δεν με ξέρεις καν».

«Σας ξέρω καλά όλους εσάς».

«Εμάς;»

«Σας έχω δει που χαζολογάτε στο Τμήμα Μοντέρνων

Γλωσσών, κοκορεύεστε μεταξύ σας, κανονίζετε βραδινά πάρτι με μαύρες γραβάτες...»

«Εγώ δεν έχω καν μαύρη γραβάτα. Και σίγουρα δεν κοκορεύομαι...»

«Οργώνετε τη Μεσόγειο με γιοτ, κάνετε ανοιχτές διακοπές, και τα λοιπά, και τα λοιπά».

«Αν είμαι τόσο άθλιος...» Τώρα το χέρι του ακουμπούσε στο γοφό της.

«Που είσαι».

«Τότε γιατί κοιμάσαι μαζί μου;» Τώρα το χέρι του χάιδευε το ζεστό μαλακό δέρμα στη μέσα μεριά του μηρού της.

«Δεν νομίζω ότι κοιμήθηκα ακόμη μαζί σου, κοιμήθηκα;»

«Εξαρτάται». Έσκυψε και τη φίλησε. «Βάλε τους όρους σου». Το χέρι του ανέβηκε ως τη βάση της ραχοκοκαλιάς της και το πόδι του γλίστρησε ανάμεσα στα δικά της.

«Αλήθεια...» μουρμούρισε με τα χείλη της κολλημένα στα δικά του.

«Τι είναι;» Ένιωσε το πόδι της να τυλίγεται γύρω του τραβώντας τον πιο κοντά.

«Πρέπει να πλύνεις τα δόντια σου».

«Εμένα δεν με πειράζει αν εσύ δεν τα πλύνεις».

«Φοβερό» του είπε γελώντας. «Έχεις μια γεύση από κρασί και σύκα».

«Τότε, κανένα πρόβλημα. Την ίδια γεύση έχεις κι εσύ».

Διέκοψε το φιλί τους τραβώντας απότομα το κεφάλι της. «Μιλάς σοβαρά;»

«Δεν με πειράζει. Μ' αρέσει το κρασί. Και τα σύκα».

«Επιστρέφω σε ένα λεπτό». Έκανε πέρα το πάπλωμα, σκαρφάλωσε πάνω του με τα τέσσερα και πέρασε από την άλλη μεριά.

«Πού πας τώρα;» Ακούμπησε το χέρι του στη γυμνή πλάτη της.

«Ίσα να φύγει το πουρί» είπε πιάνοντας τα γυαλιά της πάνω από τη στοίβα με τα βιβλία στο κομοδίνο: μεγάλα, μαύρα κοκάλινα, το στάνταρ δωρεάν μοντέλο του Ε.Σ.Υ.

«Το πουρί, το πουρί... Συγγνώμη, αγνώω την ορολογία...»

Σηκώθηκε, σκεπάζοντας με το ένα χέρι το στήθος της και κρατώντας του γυρισμένη την πλάτη. «Μην φύγεις» είπε και βγήκε ξυπόλυτη από το δωμάτιο, τραβώντας με το δάχτυλο το πίσω μέρος του σλιπ της και από τις δύο μεριές, για να το επαναφέρει στην κορυφή των μηρών της. «Και μην αρχίσεις να χαϊδεύεσαι όσο θα λείπω».

Ξεφύσησε από τη μύτη του και ανασηκώθηκε ψηλότερα στο κρεβάτι, κοιτώντας γύρω το μίξερο νοικιασμένο δωμάτιο, σχεδόν απόλυτα σίγουρος ότι κάπου ανάμεσα στις καλλιτεχνικές καρτ ποστάλ και τις φωτοτυπημένες αφίσες από εναλλακτικές θεατρικές παραστάσεις θα υπήρχε και μια φωτογραφία του Νέλσον Μαντέλα, του ιδανικού άντρα των ονείρων της. Τα τελευταία τέσσερα χρόνια είχε δει πάρα πολλά τέτοια δωμάτια, διάσπαρτα σε όλη την πόλη σαν σκηνές εγκλήματος, δωμάτια όπου σε ακτίνα δύο μέτρων θα υπήρχε οπωσδήποτε ένα άλμπουμ της Νίνα Σιμόν, και μόλο που δεν είχε επισκεφτεί ποτέ δυο φορές το ίδιο δωμάτιο, τα πάντα γύρω τού ήταν οικεία. Τα τελειωμένα κεράκια, τα γλαστράκια με τα μαραζωμένα φυτά, το φτηνό, στραβό κατωσέντονο που μύριζε απορρυπαντικό. Αυτή εδώ είχε και το κοριτσιίστικο καλλιτεχνικό πάθος των κολάζ: αναμνηστικές φωτογραφίες με φλας, συγγενών και φίλων από το κολέγιο, στριμωγμένες ανάμεσα στους Σαγκάλ, τους Βερμίερ και τους Καντίνσκυ, τους Τσε Γκεβέρα, τους Γούντυ Άλλεν και τους Σάμιουελ Μπέκετ. Τίποτε εκεί μέσα δεν ήταν ουδέτερο – όλα εξέφραζαν μία θέση ή μία άποψη. Το δωμάτιό της ήταν ένα μανιφέστο και ο Ντέξτερ, με ένα μικρό αναστεναγμό, την κατέταξε στο είδος των κοριτσιών που όταν λένε «αστός» το

εννοούν σαν βρισιά. Σύμφωνα, το «φασίστας» μπορούσε να δημιουργήσει αρνητικούς συνειρμούς, αλλά του άρεσε η λέξη «αστός», με όλα τα ωραία που υπαινισσόταν. Ασφάλεια, ταξίδια, καλό φαγητό, καλούς τρόπους, φιλοδοξίες: για ποιο απ' αυτά θα έπρεπε να απολογείται;

Κοίταξε τον καπνό που ανέβαινε αργά από το στόμα του. Πασπατεύοντας για τασάκι, έπιασε ένα βιβλίο δίπλα στο κρεβάτι: *Η αβάσταχτη ελαφρότητα του είναι*, με τις σελίδες τσακισμένες στα «ερωτικά» κομμάτια. Το πρόβλημα μ' αυτά τα πολύ συνειδητοποιημένα κορίτσια ήταν ότι είναι όλες τους ένα στιλάκι. Άλλο βιβλίο: *Ο άνθρωπος που μπέρδεψε τη γυναίκα του με ένα καπέλο*. Α, το βλάκα, σκέφτηκε ο Ντέξτερ, σίγουρος πως αυτός δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει ποτέ ένα τέτοιο λάθος.

Στα είκοσι τρία του, ο Ντέξτερ Μέυχιου δεν είχε πιο καθαρό όραμα για το μέλλον του από την Έμμα Μόρλεϋ. Έλπιζε να πετύχει στη ζωή του, να γίνει κάτι, να κάνει περήφανους τους γονείς του και να κοιμηθεί με πάνω από μία γυναίκα ταυτόχρονα, αλλά πώς συμβιβάζονται αυτά; Ήθελε να εμφανιστεί σε αφιερώματα περιοδικών και έλπιζε σε μια αναδρομική παρουσίαση του έργου του, αν και δεν του ήταν καθόλου ξεκάθαρο τι είδους έργο μπορεί να ήταν αυτό. Ήθελε να ζήσει τη ζωή του στα άκρα, αλλά χωρίς μπερδέματα και επιπλοκές. Ήθελε να ζήσει με έναν τρόπο που, αν τον τραβούσε κάποιος ξαφνικά μια φωτογραφία, να είναι μια τέλεια φωτογραφία. Όλα να φαίνονται ωραία. Και να περνάει καλά. Να περνάει καλά, χωρίς περισσότερες έγνοιες από τις απολύτως αναγκαίες.

Δεν ήταν κανένα σπουδαίο σχέδιο και ήδη έκανε λάθη. Το αποψινό, παραδείγματος χάρη, σίγουρα θα είχε μπερδέματα: κλάματα, αμήχανα τηλεφωνήματα, κατηγορίες. Μάλλον έπρεπε να φύγει όσο ήταν ακόμη καιρός. Έριξε μια ματιά

στα πεταμένα ρούχα του, προετοιμάζοντας την απόδραση. Από το μπάνιο ακούστηκε ένα αρχαίο καζανάκι να βρυχάται προειδοποιητικά. Άφησε γρήγορα το βιβλίο στη θέση του, κοίταξε κάτω από το κρεβάτι, βρήκε ένα μικρό κίτρινο τενεκεδένιο κουτάκι μουστάρδας Colman, το άνοιξε για να σιγουρευτεί και, ναι, είχε μέσα προφυλακτικά και ένα γκρίζο τσιγαριλίκι, λεπτό σαν ποντικοκούραδο. Η προοπτική για σεξ και ντραγκς, που εκπροσωπούσε το κίτρινο κουτάκι, του αναπτέρωσε το ηθικό. Ίσως άξιζε τελικά να μείνει λίγη ώρα ακόμα.

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ

Έμεινε 1 χρόνο στη λίστα με τα μπεςτ σέλερς του Amazon και των *Sunday Times*, πούλησε πάνω από 5 εκατομμύρια αντίτυπα σε ολόκληρο τον κόσμο, έχει μεταφραστεί σε 40 γλώσσες, προβλήθηκε με μεγάλη επιτυχία στους κινηματογράφους από την **ODEON** και τώρα γίνεται σειρά στο NETFLIX.

Μπορεί κανείς να περάσει όλη του τη ζωή χωρίς να καταλάβει ότι αυτό που ψάχνει βρίσκεται μπροστά στα μάτια του.

15 Ιουλίου 1988. Η Έμμα και ο Ντέξτερ γνωρίζονται τη νύχτα της αποφοίτησής τους. Την επόμενη ημέρα καθένας πρέπει να πάρει τον δρόμο του.

Άραγε πού θα βρίσκονται τον επόμενο χρόνο, την ίδια ημέρα; Και τον επόμενο; Θα ανακαλύψουν ότι είναι πλασμένοι ο ένας για τον άλλο;

«Πραγματικά κλείνεις αυτό το βιβλίο με την υπέροχη αίσθηση ότι τους ξέρεις και τους δύο τόσο καλά, όσο και τους πιο στενούς σου φίλους».

Jonathan Coe, συγγραφέας

